

иевье вода, но докторът който придружаваше амбуланцата, заповѣда да донесатъ още малко вода, размеси въ нея малко конякъ, който посеше въ едно шише прѣкачено на врата му, и ми даде да я пия.

Страшно ме болѣхъ гърдитѣ, сѣкашъ че бѣхъ при-сухсяхъ въ желѣзенъ корсетъ. Но пататъкъ вече не помня. Кога сме трѣгнали, колко часове или дни сме вървели, кога и кждѣ сме стигнали, нищо нищичко не помня.

Първия нѣтъ когато дойдохъ въ себе си и си отворихъ очитѣ, видѣхъ се въ една шатра на амбуланцата при Гривица.

Много познайници дойдохъ да ме видятъ и ми казахъ, че ме видѣли когато ме посели раненъ отъ Горни-Джбникъ на Гривица и били приказвали съ мене. Между тѣхъ бѣхъ капитанъ Данеску и братъ му Нае Данеску, сержентитѣ Ионъ Тодореску, Нику Михалаке и др. Но азъ никакъ не помняхъ отъ това, нито какво сж ме питали, нито какво съмъ имъ говорилъ. Леко ранения рошноръ, който бѣше изедно съ мене въ колата ми каза, че и двама кавказци конници сжщо тѣй спрѣли колата и искали да ми говорятъ, като казвали, че ме познавали и съмъ билъ гѣхенъ приятель, като братъ. Спорѣдъ описванияето на лицата имъ и на конѣтъ имъ, което ми расправи рошнорътъ азъ се сѣтихъ, че сж били двамата братя Данаилъ и Константинъ. Бѣднитѣ добри момци! не ги видѣхъ вече. Често нѣти съмъ си спомнялъ за тѣхъ; не знамъ дали и тѣ си спомнятъ за мене, за „маладецъ сержентъ“, както ме наричахъ. Нѣколко нѣти нърѣдъ, тогива азъ сънувахъ едното отъ тѣхъ, Константина; а Данаила само ведѣжъ. Кога какъ ги сънувахъ и се събуждахъ, азъ си спомнювахъ всичкитѣ ми съ тѣхъ случки и срѣщи, и ми се чиняше че пакъ сънувамъ, но болкитѣ на ранитѣ ми казвахъ че съмъ буденъ.

Неуморимия докторъ Давила бѣше тамъ. Нищо не избѣгваше отъ неговото внимание. Негова шегобиевъ и постоянно веселъ характеръ привличаше сърдцата на всички. Способенъ бѣше да управлява цѣла държава. Да бѣше воененъ, а не докторски, генералъ, би станалъ идола на солдатитѣ си. Неговитѣ шегувания правяхъ всички да се